

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ปัญหาและความสำคัญ

การค้าระหว่างประเทศมีอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เพราะเป็นปัจจัยที่นำมาซึ่งการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ในอดีตที่ผ่านมาสินค้าที่ประเทศไทยส่งออกเป็นหลักคือสินค้าเกษตรกรรม แต่ทว่านับตั้งแต่มีการนำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 มาใช้ รัฐบาลได้มุ่งเน้นส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกมากขึ้น ดังนั้นจากแนวทางการพัฒนาทางเศรษฐกิจนี้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยที่ภาคอุตสาหกรรมเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ภาคเกษตรกรรมกลับมีอัตราการเจริญเติบโตค่อนข้างต่ำ ผลก็คือสัดส่วนของรายได้ประชาชาติที่เกิดจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจในภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขณะเดียวกันภาคเกษตรกรรมมีความสำคัญลดลง¹ นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย สินค้าอุตสาหกรรมเป็นสินค้าที่สามารถควบคุมปริมาณและคุณภาพของสินค้าได้ ซึ่งแตกต่างจากสินค้าเกษตรกรรมที่ไม่สามารถควบคุมปัจจัยบางอย่างได้ เช่นปัญหาที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ และการนำเข้าเสียเป็นต้น ดังนั้นการที่ประเทศสามารถส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมได้มากขึ้นจะทำให้ภาคอุตสาหกรรมจะมีความเจริญเติบโตตามไปด้วย ซึ่งส่งผลทำให้ความเจริญทางเศรษฐกิจสูงขึ้น²

เมื่อพิจารณามูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเมื่อพิจารณามูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมพบว่ามีความมากกว่าการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมเป็นอย่างมาก(ตารางที่ 1.1) และถ้าหากพิจารณาสัดส่วนการส่งออกสินค้าของประเทศไทยพบว่า สัดส่วนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ.1988 สัดส่วนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของประเทศไทยคิดเป็นร้อยละ 65.82 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมด และได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ

¹ ประชุม โฉมฉาย. การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย. สังคมกับเศรษฐกิจ. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2519

² ทรรดิน ศรีวราพงศ์. โอกาสและศักยภาพในการค้าภาคอุตสาหกรรมของไทยในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก. วิทยาลัยนิพนธ์ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539

74.67 ในปี ค.ศ.1990 และในปี ค.ศ.1996สัดส่วนมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 81.54ของมูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมด(ตารางที่1.2) ในขณะที่สัดส่วนมูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงตามลำดับ โดยในปีค.ศ. 1988 คิดเป็นร้อยละ 25.90 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด และได้ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 11.84 ในปี ค.ศ.1996 (ตารางที่1.2)

ตารางที่ 1.1 โครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย

หน่วย: พันล้านบาท

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996
1.Agriculture	104,530	118,508	100,003	109,279	123,809	110,695	129,559	160,312	167,131
2.Fisheries	20,826	28,538	32,507	43,704	48,793	55,689	67,903	71,190	63,511
3.Forestry	814	703	753	877	781	413	586	790	1,002
4.Mining	7,631	8,018	7,438	7,530	6,803	5,749	6,817	7,656	10,404
5.Manufacturing	265,639	354,154	440,395	553,186	634,385	752,558	922,791	1,151,370	1,151,365
6.Sample & other unclassified goods	2,880	5,273	7,062	8,717	8,648	9,006	7,855	12,628	16,106
7.Re-exports	1,250	1,121	1,655	2,337	1,425	1,752	2,089	2,365	2,592
8.Total exports	403,570	516,315	589,813	725,630	824,644	935,862	1,137,600	1,406,311	1,412,111

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 1.2 สัดส่วนสินค้าส่งออกของประเทศไทย

หน่วย: ร้อยละ

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996
1.Agriculture	25.90	22.95	16.96	15.06	15.01	11.83	11.39	11.40	11.84
2.Manufacturing	65.82	68.59	74.67	76.24	76.93	80.41	81.12	81.87	81.54
3.Total exports	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

ที่มา: จากการคำนวณ

ผลจากการขยายตัวของภาคการส่งออกโดยเฉพาะสินค้าอุตสาหกรรมทำให้ภาคอุตสาหกรรมกลายเป็นภาคที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และทำให้ภาคอุตสาหกรรม

กรรมมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศมาจนถึงปัจจุบัน³ สัดส่วนการส่งออกในสินค้าอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นนี้ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นบทบาทและความสำคัญของภาคอุตสาหกรรมต่อระบบเศรษฐกิจไทยที่จะคงมีต่อไปในอนาคต

การขยายตัวของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของไทยอาศัยข้อได้เปรียบทางด้านค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับต่ำ และความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติภายในประเทศ แต่ถ้ามหากปราศจากข้อได้เปรียบเหล่านี้เราจะยังสามารถพึ่งพาการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ต่อไปอีกหรือไม่ ในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจของไทยเติบโตในอัตราที่สูง ประเทศไทยได้รับการขนานนามเป็น"เสือตัวที่ห้า"ตามหลังประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrializing Countries: NICs) ทั้งสี่ ที่ประสบความสำเร็จในการส่งออกอย่างมาก ได้แก่ สิงคโปร์ ฮองกง ไต้หวัน และเกาหลีใต้

แต่เมื่อนำประเทศไทยไปเปรียบเทียบกับประเทศอุตสาหกรรมใหม่ทั้งสี่แล้ว พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกของไทยยังจัดว่าล่าช้าอยู่มาก ทั้งนี้เพราะ ประเทศไทยยังประสบปัญหาและอุปสรรคด้านการส่งเสริมการส่งออกอยู่หลายด้าน⁴ รวมทั้งการที่ประเทศไทยมีนโยบายอุตสาหกรรมเป้าหมาย(Industrial Targeting) เพื่อเร่งรัดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่นโยบายรายสาขาของประเทศไทยนั้นถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย แต่ไม่ได้มุ่งให้เกิดการยกระดับเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเลย กล่าวคือบางครั้งบางนโยบายยังได้เป็นเครื่องมือในการแบ่งสรรผลประโยชน์ส่วนเกิน(Economics Rent)มากกว่าที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี⁵

ปัญหาในปัจจุบันที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปัญหาค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น ทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง ความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่อเสถียรภาพเศรษฐกิจ

³ พงศ์ชัย ตันอรุณชัย. ผลกระทบของกระแสเศรษฐกิจโลกต่อการปรับตัวของอุตสาหกรรมไทยในอนาคต. วารสารเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม. ปี 2539-2540, 15

⁴ สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์และคณะ, การศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างและระบบการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของไทย, ธันวาคม 2530, หน้า1

⁵ มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด, เส้นทางอุตสาหกรรมไทย, วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์. ปีที่ 11, ฉบับที่4, ธันวาคม 2536, หน้า 6

ไทย ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ และการกีดกันทางการค้าของประเทศคู่ค้า เป็นต้น ซึ่งผลที่เกิดขึ้นได้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในช่วงปี พ.ศ.2539 เมื่อภาคอุตสาหกรรมของไทย ประสบปัญหาการส่งออกที่ลดลงคือ ตั้งแต่ช่วงเดือนมกราคม-กรกฎาคม ปี พ.ศ.2539 ที่การส่งออกขยายตัวลดลงเหลือเพียงร้อยละ 4.6 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ.2538 ในช่วงเวลาเดียวกันที่มีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 24.8

ผลที่เกิดขึ้นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาอื่น ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นตามมาในอนาคต เนื่องจากระบบเศรษฐกิจของไทยมีลักษณะที่ผูกพันกับการค้าระหว่างประเทศ ฉะนั้นการพัฒนาและการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมควรสอดคล้องกับเศรษฐกิจโลกมากขึ้น ประกอบกับในอนาคตภาคอุตสาหกรรม จะต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้น วัตถุดิบที่หายากขึ้น ประเทศคู่แข่งมากขึ้น เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เพื่อการรักษาการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยในระยะยาว และเนื่องจากภาคอุตสาหกรรมมีบทบาทและความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกจำเป็นต้องสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศในระยะยาว โดยจะต้องมีความเข้าใจในการปรับตัวให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและการค้าโลกที่กำลังเคลื่อนไป เพื่อก่อให้เกิดความยั่งยืน และสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ต่อไป

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาโครงสร้างและระบบการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของประเทศไทยว่ามีความพร้อม ความได้เปรียบ และมีความสอดคล้องกันเพียงใด และควรจะทำการศึกษาว่านโยบายต่างๆของประเทศไทยซึ่งเกี่ยวข้องกับการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมมีความเอื้ออำนวย ส่งเสริม สนับสนุน การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของไทยหรือไม่ เพียงใด เพื่อที่จะได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข เพื่อขจัดปัญหาและอุปสรรคในอันที่จะเกิดกับการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมซึ่งมีบทบาทที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศในหลายๆด้าน โดยอาจสรุปได้4ประการ คือ⁶ ประการแรก อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรม

⁶ ไชยสิทธิ์ บันเปี่ยมวัชรกุล, อุตสาหกรรมสิ่งทอกับการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมของประเทศ

สาขากรรมที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10 ในช่วงปี 2529-2538 ใกล้เคียงกับอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของภาคอุตสาหกรรมคือ ร้อยละ 11.74 ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน และในปี พ.ศ. 2538 มีมูลค่าคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 17 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ทั้งหมดในภาคอุตสาหกรรม นับเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของประเทศในปัจจุบัน ประการที่สอง อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการจ้างงานสูงที่สุดในภาคอุตสาหกรรม คือ ประมาณร้อยละ 23 ของการจ้างงานทั้งหมดในภาคอุตสาหกรรม ประการที่สาม อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมสำคัญของประเทศซึ่งมีสัดส่วนของการพึ่งพิงการนำเข้าไม่มากนัก กล่าวคือ ทุกๆ 100 บาทในการผลิตสิ่งทอเพื่อส่งออกประมาณว่าจะต้องอาศัยการนำเข้าเท่ากับ 44 บาท ซึ่งต่ำกว่าอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญอีกหลายสาขา ประการที่สี่ อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญโดยมีสัดส่วนการส่งออกที่สำคัญ โดยมีสัดส่วนการส่งออกสูงกว่าร้อยละ 10 ของการส่งออกทั้งสิ้น

ตารางที่ 1.3 มูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญ

หน่วย: พันล้านบาท

Products	1992	1993	1994	1995	1996
Textile	123,479.00	129,568.00	149,610.00	160,562.00	138,009.00
1. Textile products	111,837.00	116,670.00	133,471.00	142,441.00	118,521.00
2. Other textile products	11,642.00	12,898.00	16,139.00	18,121.00	19,488.00
Machinery and mechanical appliance	70,421.00	91,802.00	118,018.00	160,937.00	196,343.00
Precious stones and jewellery	36,582.00	41,031.00	44,684.00	49,946.00	51,494.00
Electric apparatus for making and breaking electrical circuits	56,702.00	75,623.00	102,436.00	130,246.00	137,451.00
Footwear	25,638.00	27,935.00	39,256.00	53,751.00	33,508.00
Electrical appliance	60,355.00	62,634.00	88,126.00	102,848.00	106,569.00
Base metal products	15,524.00	19,261.00	24,719.00	34,324.00	35,962.00
Furniture and parts	15,068.00	16,739.00	19,531.00	20,564.00	20,731.00
Plastic products	15,272.00	39,453.00	30,350.00	62,156.00	31,591.00
Canned food	42,993.00	42,987.00	50,308.00	53,291.00	57,125.00

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

แต่ในปัจจุบันอุตสาหกรรมส่งออกและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยกำลังประสบปัญหาการส่งออกตกต่ำ (ดูตารางที่ 1.3) ซึ่งถ้าหากยังคงปล่อยให้สถานการณ์ดำเนินต่อไปในลักษณะนี้โดยไม่หาวิธีปรับปรุงแก้ไข ก็จะมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม ไม่ว่าจะเป็นดุลการค้า อัตราการจ้างงาน มูลค่าเพิ่มของระบบเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ และรายได้ของรัฐบาลด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้ทราบถึงสถานะปัจจุบัน และปัญหาของอุตสาหกรรมตลอดจนกำหนดนโยบาย และมาตรการที่จะช่วยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วัตถุประสงค์โดยรวมของวิทยานิพนธ์นี้เพื่อศึกษาสถานภาพและศักยภาพของอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย โดยในการศึกษาดังกล่าวแยกเป็นวัตถุประสงค์ในรายละเอียดได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาว่าประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันในสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มหรือไม่
2. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทย รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข
3. ศึกษาถึงศักยภาพและแนวโน้มในอนาคตของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มว่ามีมากน้อยเพียงใด

1.3 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษาโดยจำกัดความสนใจเฉพาะสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้จากการส่งออกให้แก่ประเทศไทย 3 ประเภท ได้แก่ เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำมาจากผ้าทอ , เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำมาจากผ้ายัด และผ้าฝืน ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษาโดยจำแนกรายละเอียดในสินค้าแต่ละประเภทโดยจะทำการจำแนกรายการสินค้าแต่ละประเภทออกตามการจัดในระบบรหัสฮาร์โมนิ (Harmonized System) 4 หลัก โดยรายละเอียดของสินค้าแต่ละประเภทจากการจัดหมวดของกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์มีดังต่อไปนี้

สินค้าประเภทเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าทอประกอบด้วยรายการสินค้าที่จัดอยู่ภายใต้ระบบฮาร์โมนไนซ์ต่อไปนี้ HS 6201-6208, HS 6210-6211 และ HS 6217 เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้ายัด ประกอบด้วย HS 6101-6109, HS 6112-6114 และสินค้าประเภทผ้าฝ้ายประกอบด้วย HS 5007, HS 5111-5112, HS 5208-5212, HS 5309, HS 5311, HS 5407-5408, HS 5512-5516 และ HS 5803

โดยในการศึกษาคั้งนี้จะเลือกทำการศึกษาเฉพาะสินค้ารายการที่มีบทบาทสูงของแต่ละหมวดในแต่ละตลาด ซึ่งในตลาดสหรัฐอเมริกา สินค้าหมวดเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าทอรายการที่มีบทบาทมากได้แก่ HS 6201-6207, HS 6211 และ HS 6217 สินค้าหมวดเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้ายัดรายการที่มีบทบาทมากในตลาดสหรัฐอเมริกาได้แก่ HS 6101-6103, HS 6105-6107, HS 6109 และ HS 6112-6113 และสินค้าหมวดผ้าฝ้ายรายการที่มีบทบาทมากในตลาดสหรัฐอเมริกาได้แก่ HS 5007, HS 5208, HS 5210, HS 5407-5408 และ HS 5513-5516

สำหรับตลาดสหภาพยุโรป สินค้าประเภทเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าทอรายการที่มีบทบาทสูงได้แก่ HS 6201, HS 6204, HS 6206, HS 6208, HS 6211 และ HS 6217 สินค้าประเภทเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้ายัดรายการที่มีบทบาทมากได้แก่ HS 6103-6109 และ HS 6112-6113 และเสื้อผ้าหมวดผ้าฝ้ายรายการที่มีบทบาทมากในตลาดสหภาพยุโรปได้แก่ 5007, HS 5208-5209, HS 5407-5408, HS 5512 และ HS 5515-5516

1.4 ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาคั้งนี้จะทำการศึกษาโดยจำแนกขั้นตอนในการศึกษาออกเป็นลำดับดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาศักยภาพและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของการส่งออกสินค้า

ในขั้นตอนนี้ต้องการที่จะศึกษาว่าในตลอดช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด โดยจะพิจารณาจาก

การขยายตัวของการส่งออก (export growth) และยังจะพิจารณาการเปลี่ยนแปลงส่วนแบ่งตลาด (market share) ของสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอ ในตลาดโลก และตลาดผู้นำเข้าที่สำคัญ

- (2) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทย เปรียบเทียบกับการเปลี่ยนแปลงในประเทศอื่นดังต่อไปนี้
1. การขยายตัวของตลาดโลก และประเทศผู้นำเข้าที่สำคัญ
 2. การขยายตัวของการส่งออก และส่วนแบ่งตลาดของประเทศคู่แข่ง

จุดมุ่งหมายของการศึกษาในชั้นตอนนี้ เพื่อที่จะอธิบายว่าการเปลี่ยนแปลงของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทยในบริบทของการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจโลกเป็นไปในลักษณะใด

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษานี้ได้ทำการวิเคราะห์เพื่อให้ทราบและเข้าใจอย่างถูกต้องถึงปัจจัยต่างๆ และปัญหาของระบบการส่งออกที่มีผลต่อโครงสร้างและการขยายตัวของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการวางแผน และการเสนอมাত্রการต่างๆ เพื่อปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ และสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาสินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอของไทย ทั้งในระดับการวางแผนและระดับการปฏิบัติ เพื่อที่จะก่อให้เกิดความสอดคล้องกับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลก